

אכתקוסיק ארותי

למוסיקה קלאסית, למרות שאיננה מבינה דבר, אוהבת לראות באלט משום שאיננה מבינה. יש לי הרושם שבכלל איננה מבינה דבר. אבל מה? היא מתגאה בזה. והיא מתגרה בכל צעיר בן 21, הרואה את עצמו חכם ממנה (ואני בטוחה שזה לא קשה) שיכתוב אליה.

כמה שהיא לא מבינה כלום, היא עדיין מבינה לכתוב שהיא מתעניינת במשפט, גרא-פולוגיה ופסיכולוגיה.

ועיניים כחולות. "לדעת רבים שתינו יפות".

★ ★ ★
לטיפה טובה

הוא בודד ועוסק במחקר מדעי וזקוק, לדבריו, מאוד מאוד לטיפה טובה. אבל לא מדעית (1101/43).

★ ★ ★
שונא קונצרטום

כתוב לרותי, ולא איכפת לי מה חושבת על כך ריקה זראי. אחד הסיוטים שלי הוא שמה תישמע בתי כמו (1101/42), למש, המספרות בכתב עלגול ומתוק ששתיהן בנות 15, ומעוניינות להתכתב עם שני בנים בני 16-17, שאוהבים ספורט, קולנוע, טיולים וריקודים, ועליהם להיות גבוהים ונאים ככל האפשר. "ורצוי שיהיה להם איזה כלי רכב" (בגיל 16? אינני משערת שהן מתכוונות לאופניים). וכמוכן שלאחת יש שיער שחור ועיניים ירוקות, ולשניה שיער חום

"הרעיון שלי", כותבת צעירה ששכחה לצרף את שמה וכתובתה, ואני מאוד מרסקת שתעשה זאת, "הוא ישן מאוד אבל עד כמה שידוע לי לא בוצע עדיין אף פעם. הכוונה לקשר בין נוער ערבי ויהודי, ניסיתי לעשות זאת פעם בעצמי, אך הערבים הערביים לא הבינו את כוונתי, ונאלצתי להפסיק את הקשר אתם.

★ ★ ★
מורה או סטודנטית

משהו, כנראה, לא בסדר עם (1101/46), לא איכפת לו להתכתב אפילו עם בחור, "מורה צעיר או סטודנטית, ערים לבעיות פוליטיקה ישראלית וכללית, ספרות, שירה והשקפות עולם — יוכלו למצוא כתובת להחלפת דעות, עם צעיר הער גם הוא לבעיות אלה..."

★ ★ ★
מר יודע כל

(1101/45), לעומת זאת, אוהבת להאזין

★ ★ ★
אוהבת את אלביס

(1101/47) מעוניינת להודיע לכם שהיא בת 17, בוגרת שביעית שכרנע איננה עושה דבר. ירושלמי. והיא רוצה להתכתב עם נער שייחלץ אותה מביישנותה. היא נערה נמוכה ופשוטה בהחלט. היא לא כל כך ביישנית לומר שהיא אוהבת את אלביס פרסלי.

שיעור בהיסטוריה אהבה וכו' בימי הביניים

עכשיו, משנסתיימה שביתת המורים, אפשר לחזור ללימודיו של ריצ'ארד ארמור. נלמד, הפעם, על ימי הביניים. תקופת האבירות. האבירות הייתה שיטה לפיה נדרת לעשות מעשים טובים אפילו אם לא היה לך החשק לכך. היתרון היחיד על תנועת הצופים היה שבמקום לעזור לנשים זקנות, עזרת לנשים צעירות, וזכות, כתמורה לכך, ליותר מטפחה חלושה על הגב. יתרון נוסף: אמנם היו דרקונים, אך לא היו מדריכי צופים.

נער צעיר היה בתחילה אבירון מתלמד, מאוחר יותר — אביר-גנו"ע, ורק אחרי שהעביר קשרים משך שנים אחדות — אביר ממש. ואז היה המלך קורא אותו אליו ומבקש אותו לכרוז ברך, כדי שיוכל להגיע אל סתפו. המלך היה לוקח אז שחג מלכותי ונוגז בו בחרבו. (הי' תה לו נטייה לחתוך אותו לשניים, ואז היה המלך מצטער על כך, וגם על האביר). ברע שנגמר הטכס, היה האביר מתרומם והולך לחפש שליחיות.

לפי מסורת האבירות, היה על האביר להקדיש חלק רב מן הקאר"י ירה שלו לאדיבות. הוא היה תמיד או לפתוח דלתות, לרוב דלתות של חדרישנה. מדי פעם היה מרים מטפחת של אשה שנאכלה על ידי דרקון.

היו האבירות. האבירים היו לבושים בשריון, אותו היו משאירים מדי לילה בחוק, כדי שיצנחו אותו. היה קצת קשה להיכנס לתוך השריון ולצאת ממנו, בעיקר אם מישהו היה שואל ממך את מברגך, לכן רק האבירים המסורונים ביותר היו טורחים להתליף את תלבושתם לארוחת-הערב. מרוב חריקות בשריון כל היום, התקשה האביר להבחין בין סגורו לבין חלקי-שריון חלודים. כאשר היה האביר מוריד את קסדתו בעלת המסכה המשוריינת, נראה בדיוק כמו כל האחרים. כדי למנוע מן הגברות בעלות בלתי-עצמות, היה, לרוב, מתנה אהבים עם קסדה מורמת.

בגלל משקלו של השריון, היה האביר מעדיף את הרכיבה על ההליכה. לעולם לא התברר מה העדיף הוסט. בתוספת לכל כלי-הנשק שלו, היה האביר נושא כפפות של גברת, שרחלים ושאר חלקי לבוש, שהושארו פה ושם במתכן.

כאשר היה האביר עסוק בקרב או בתחרות ספורטאית, היתה תמיד בסביבה נסיכה יפהפיה, רכונה על גבי מעקה, כדי לעודד אותו. היא עשתה זאת בזריקת שושנים, מטפחות, ומבטים תמימים. גברות היו לפעמים מתעלפות למראה אביר המושחל על כידון, אולם היו חוזרות מיד להכרתן כדי לתפוס את המנוחה. עיסוקיהם האהובים של האבירים היו רכיבה, אכילה ואהבהבים עם המלכה.

האכילה היתה נעשית בי אולם-המשתה, האהבהבים נעשו בהיעדרו של המלך. היה זה כמעט הדיבר היחיד שהאביר לא עשה על גבי סוסו. באנגליה, ישבו כל הדי אבירים סביב שולחן עגול, כדי שהמלך אר-תור יוכל לשים עליהם עין ולמנוע בעדם לעשות חוכמות עם המלכה

גיביר. המלך ארתור הוא שהמציא את ועידות השולחן העגול, בהן הולכים הדיבורים סביב-סביב מבלי להגיע לעולם לקצה.

הנזירים. בעוד שהאבירים הלכו לכנסייה בכל יום ראשון, היו הנזירים נשאים שם משך כל השבוע. הם ישבו בתאים, למרות שלא עוללו כל רע, ולכולם היתה נטיה להקריח בדיוק באותו מקום.

הם היו ברי-מזל. הם יכלו להעתיק ספרים מבלי שיאשימו אותם בגניבה ספרותית. הם גם קיבלו טיפול רפואי חינם. אחד הערבים הטובים אצל הנזירים היה שיכולת להתרשל כל היום בחלוק הרחצה שלך.

באותה תקופה, כל מי שהיה מישוה, הלך למסעות-הצלב. הם היו נערכים כל כמה שנים, וכל מי שחיה למסע צלב אחד, יכול היה לתפוס את השני. מלומדים אחדים, הנוטים לצנינות, סוברים שהצלבנים עזבו את הבית כדי לברוח מנשיהם וילדיהם.

הצלבן המפורסם ביותר, הוא ריצ'ארד לב-הארי. הוא זכור לא רק בגלל גודל לבו, כי אם גם משום ששהה ברוב ימי מלכותו מחוץ לגבולות ארצו, כך שנעשה המלך הפופולארי ביותר של אנגליה.

שגעון מסעי-הצלב חלף, יחד עם שגעון נושאי-הצלב. מדי פעם אמרים כיום על מישהו שפועמת בו רוח של מסעי-צלב. דבר זה יכול להביאו לידי כתיבת מכתב למערכת, אולם אין להניח שהוא יביא אותו רחוק יותר.

הנזירים, הם יכלו להעתיק ספרים מבלי שיאשימו אותם בגניבה ספרותית. הם גם קיבלו טיפול רפואי חינם. אחד הערבים הטובים אצל הנזירים היה שיכולת להתרשל כל היום בחלוק הרחצה שלך.

באותה תקופה, כל מי שהיה מישוה, הלך למסעות-הצלב. הם היו נערכים כל כמה שנים, וכל מי שחיה למסע צלב אחד, יכול היה לתפוס את השני. מלומדים אחדים, הנוטים לצנינות, סוברים שהצלבנים עזבו את הבית כדי לברוח מנשיהם וילדיהם.

הצלבן המפורסם ביותר, הוא ריצ'ארד לב-הארי. הוא זכור לא רק בגלל גודל לבו, כי אם גם משום ששהה ברוב ימי מלכותו מחוץ לגבולות ארצו, כך שנעשה המלך הפופולארי ביותר של אנגליה.

שגעון מסעי-הצלב חלף, יחד עם שגעון נושאי-הצלב. מדי פעם אמרים כיום על מישהו שפועמת בו רוח של מסעי-צלב. דבר זה יכול להביאו לידי כתיבת מכתב למערכת, אולם אין להניח שהוא יביא אותו רחוק יותר.

"לכן אני פונה דרכך אל קוראי העולם הזה, העברים והערבים כאחד. אל אלה שי גילם מתנועע באותו תחוסי-גיל הנקרא "גיל הנעורים" (שהוא נורא לא מוגדר ובכל זאת אומר משהו), והמעוניינים להיפגש זה עם זה על מנת לבלות. זאת אומרת לא כדי לעורר ירכוים על בעיית המיעוטים, כי אנחנו לא נעזר בזה שנקבע את העובדות. אלא כדי למד זה את זה שירים וריקודים, לספר סיפורים מההווה השונה כל כך, ולגרום לך שלא רק נביט על הערבים כעל "לא אויב", וגם לא כעל "חלק מהנוף" כמו שאומר ג'ארבא — אלא כעל חברים."

גבר ואדם

"... אינני מתכוננת להצטעע בשום הצ' טדקות על עצם כתיבת המכתב זה. כפי שזה מקובל במדור, אומרת בלי מורא (1101/39), "אינני בודה, משועממת או חייבת לכתוב מכתב זה בגלל התערבות. זהו ניסיון להכיר בדרך זו גבר מעניין, הראוי לשאת את התואר הכפול — גבר ואדם.

"לא אשלם אף את מה השפתים המקובל, דבר שסחי ההתעניינות המקובלים. אם אני חובבת ריקודים, הרי שמעולם לא רקתתי בכתב, ולכן אין לי צורך לשם כך בחבר לעט. כשברצוני לטייל, הרי שיש ביכולתי לעשות זאת עם אחת משלוש אגודות המטיי לים שבעירנו. קונצרט קלאסי טוב מעדיף אני לשמוע לבד. לשם עריכת דיונים על כשרונם, תוארם, תולדות חייהם של קלארק גיבל, מאלרוך בראנרו ומהילין מונרו, מס' פיקה לי חברתן של חברותי.

זה לא ייאמן, אבל הדחף הנפשי העמוק להתכתב על פסיכולוגיה אינו קיים אצלי. אני פשוט נפגשת יומיום בשטח זה בעבר דתי, וזה מספיק, חשוב לי כי העונה למכ' תבי יהיה בעל אישיות מעניינת. כזה ש' כדאי לחלק אתו חחיה מכל סוג שהוא. אדם מלבן ובעל אינטליגנציה טבעית. לא איכפת לי כלל אם זהו בוגר אוניברסיטה, או תי' כון, או לא. שכן לצערי נוכחתי לדעת כי זהו לא תמיד דווקא סימן לרוחב אופקים.

"נשאלת רק עוד שאלה אחת: מי אני ב' עצם, ומה בידי להציע, אחרי שהצבתי דרי' שות כה רבות? כותבת שורות אלה היא נערה בת 25, ונדמה לי שזה כל מה שמותר לי לכתוב על עצמי, אם אין ברצוני לקבל מכתבים בגלל "שואמרים עלי שאני נחמדה", עם עיניים שחורות ירוקות או כחולות, או בגלל שגמרתה כך וכך כיתות וכעת יש או אין לי הספה. הרוצה לענות, פשוט יצטרך לקחת ריזיקו, מה יש, מעט אנשים משתת' פים במפעל הפייס?"

לעשות מסיבות

(1101/40) רוצים עוד ליהנות מהחילתם בצנחנים-לשעבר. הם מניחים שזה עוזר. וב' כן, שלושתם כבני 21-22, רוצים לספר על מעלליהם באוונט נערות בנות 20-17, חיפאי' יות. מוכן שנוספת הרשימה "לטייל בארץ, לבקר בתיאטרון ולראות סרטים. ולעשות מסיבות".

ומה, אני שואלת אתכן, הם רוצים במכ' תב הראשון?

כל טיפוס שרוצה

משעמם, קובעת באדישות כמעט סאגאנית (1101/41). כל כך משעמם, שהיא מוכנה להשיב למכתביו של "כל טיפוס שרוצה... בן 16-17".

היא הדביקה גם אותי בפיהוקיה. באמת, משעמם.

איזה כלי רכב

דבר אחד ברור לי כבר עכשיו. אם תהיה לי פעם בת, אשבור לה את הידיים אם

מונולוג של מניקוריסטית

מישהו קבע, כנראה, שזה חלק ממקצועם של ספרים ומניקוריסטיות לבדו או לשעשע את הלקוחות בדיבור כלשהו, בהערה, ברכי' לות או אפילו בבדיחה. בעוד שכל מה שאני רוצה, כשאני הולכת למניקוריסטית, הוא לשבת בשקט, לא לחשוב על דבר, ושיניחו לי לא.

שלוש. נעשה כבר קריר, לאז אני אוהבת הרבה יותר את הקיץ. אפשר ללכת לבריכה ולהתלבש בצבעים עליזים. החולצה החרודה שלך נורא נחמדה. נורא. הולם לך חרוד. גם לי. אני יכולה, בעצם, ללבוש כל צבע, בגלל צבע השערות שלי. את רואה כמה הן שחורות? כל אחד שואל אותי אם אני צובעת אותן. בודאי שלא. אבל נמאס לי לומר, אני אומרת שכן. תתפלאי מי רק לא צובעת את השערות, כאלה שהיית שובעת שהן טבעיות. אפילו גברים, כן, כן, בחיי יש גבר אחד שאני בטוחה שאת מכירה או' תו מראייה. כולם מכירים אותו. כזה גבוה, שחור, עם עיניים ירוקות. קצת מבווגר. יש לו קצת שערות אפורות. אז כעת הוא הכיר אמריקאית אחת, שהוא רוצה להתחתן אתה. הוא בא כל חודש בבוקר השכם שאין עוד אף אחד, וצובעים לו את השערות. בכלל, בגברים הם נורא גנורנים. כשאני עושה לגב' רים מניקור, הם מקפידים כמעט יותר מ' נשים. שהצפנרים לא יהיו ארוכות מדי או קצרות מדי, אומרים שכואב להם. והם נורא מנדונים ונטפלים. בחיי, בדיוק כמו בסרט שהיה במוגרב, את יודעת, פאריז פאלאט הוטל. אבל אני מראה להם יתכן מי אני, שלא יעשו חוכמות. חוזרות או אודם?